

II.

„Stůj! Co tu pohledáváš, děvče kromobyčejně pohledné, v této tmavé noci? Vždyť sám pustil jsem se do lesa, bych krajiny způsob této oblédnul a vím' dobře, že všichni, starci, ženy i děti ještě dřímají v snách!“

Stála jsem ve tmě. Kolem mne bylo slyšet mnoho zvuků nočních zvířat. Bála jsem se. Nevím, jestli víc těch zvuků nebo podivného starce, který se přede mnou náhle vynořil ze tmy. Jeho vyhublé tváře byly vznešené, držel se zpříma, i když bych mu hádala, no, tak šesesát, nad sedmdesát let. Měl statnou postavu, dlouhé šedivé vlasy a rozčuchané vousy. Jeho nohy vězely ve roztrhaných botách, přes sebe měl přepásané cosi jako pončo nebo prostěradlo, co mívá babička na chalupě. Položil mi velkou dlaň na rameno a pak mne plácnul, jako kdybych byla obtížný hmyz.

„Jau! Co mne bijete? Nic jsem neudělala! A nic nehledám, vůbec nevím, kde jsem!“ snažila jsem se vypadat statečně, ale srdce mi bušilo.

„Aj. Nermuť se tolik, dítě. Však jsem nikoliv ublížiti chtěl. To jen má dlaň příliš přivyklá tvrdé práci.“ Stařec vypadal náhle mnohem sympatičtější. Z blízkého stromu se ozval zlověstný výkřik. „Co to bylo?!“ Polekaně jsem víc z instinktu než bych chtěla přiskočila k neznámému. „Puštík.“ „Puštík?“ Zasmál se. „V noci les ožívá zvuky mnohými, dítě, snad děd tvůj tě řeči lesů neučil?“ „Nemám dědečka,“ prohlásila jsem klidněji, protože u něj mi bylo najednou nějak líp. „Zemřel dřív, než jsem se narodila.“ „A z rodu kterého jsi, dítě, že jsem tě ještě ve své skupince nezahlédnu? Jdeš s námi ze země charvatské, není-liž pravdou? Nejsi snad zvěd z obydlí, které povstalo proti nám, aby vyhubilo můj lid a zemi naši i obydlí získalo.“ „Charvatské? Nee, jsem z Brna. Do Chorvatska jezdíme na dovolenou“.

Zarazil se a ulekaně se ohlédnu. „Dítě. Nepatříš snad k oněm usedlíkům, které jsem cestou sem vyhubil, když nám odporu klásti počali? Snad ze země za Tatrami od řeky Visly? Co odpovíš?“

„Pane. Já vám nerozumím. Mluvíte divně. Jsem Ludmila. Jsem z Brna. Nevím, jak jsem se tu ocitla. Seděla jsem na Moravského náměstí a najednou jsem se podívala a v noze koně bylo oko...“

Stařec se rozesmál. „Zdá se, že se ti v hlavě tvé všechno tmou hvozdů popletlo. Nuž, samotnou tě nechat nemohu v tomto pralese, neb nebezpečným pro tak malé dítě jest. Pojd'mež společně a později jistě vše se vyjasní. Putuji sem již několikátý den se svými bratřími, vojvody a zbrojnými muži. S dětmi, ženami a prostým lidem. Hledáme zemi, kterou budeme moci obývati, neboť...“ Náhle ztišil hlas, protože za námi se ozvaly kroky. „Tiše. Nechť nikdo neslyší můj plán, nýbrž jen uši, které hodné hlasu mého jsou.“ Přitáhl mne k sobě a skryli jsme se v šeru.

Myslela jsem, že jsem v hrozném snu. Stojím uprostřed lesa, který by fakt klidně mohl být pralesem. Kolem je spousta divných zvuků. Stařec vypadá a mluví jako magor. Drží mne u sebe, divné je, že se vůbec nebojím. Snad se brzo probudím. Co pořád mele *o těch, kteří obývati budou, odporu počali klásti a jiných nesmyslech?* Zítřej se tomu u snídaně zasměju,“ řekla jsem si odhodlaně, zatímco kroky odezněly, ale dobře mi nebylo.

Stařec více nepromluvil. Posunkem naznačil, abych šla za ním a přiložil si před ústa ukazováček. Tomu rozumím. Mám být zticha, ani nedutat a následovat jej.

No, vlastně mi nic jiného ani nezbylo. Šla jsem za podivným mužem, ostřice mi několikrát poranila kůži na nohou, bodláky mi působily oděrky, několikrát jsem upadla. Do háje. Musím dávat pozor, kam šlapu. Několikrát jsem málem upadla do zmoly. Tady asi nikdo o les nepečuje. Lesem začalo prosvítat světlo a viděla jsem bažiny, v nich různé druhy vodních ptáků, které jsem v životě neviděla.

Přesto se mi toto místo nějakým zvláštním způsobem zamlouvalo. Bylo to docela jiné, než když vystoupím z tramvaje a jdu na náměstí. Bylo to... dobrodružné. Na chodníku můžu jít a nemusím dávat pozor. Tady musel být každý krok velmi opatrný.

Po chvíli začalo svítat. Červánky, které se vyhouply nad obzor, byly... nádherné. Vystupovali jsme výš a výš a současně s tím, jak jsme postupovali mí, vycházelo a postupovalo výš i slunce. Najednou jsme stáli na návrší a můj průvodce dojatě přehlížel krajinu, která se pod námi rozprostírala. „Hle. Toť zem, kterou hledáme. Zem, po které touží náš lid. Řeky stříbřité, krajina způsobná, toť místo, jež hledáme.“ Najednou jsem ustrnula. Ten způsob... oblečení, výstup... a to, co staroch říká, juuuu... to vypadá, zdá se mi o praotci Čechovi?

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>